

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Peregrinus terræ. Fascicvlvs Myrrhæ Siue Considerationes Variæ Super
Plagas Et Vulnera Christi D.N. Itinerarium. Seraphinus. Civis coeli

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 2. Idem declaratur ex oraculo Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49469](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49469)

Oraculum Christi.

CAPUT II.

Secundò necessaria est hæc præparatio ad bonam mortem propter Diuinum Christi oraculum tam lenò, tam instantè eandem commendantis, & præcipientis in sacro Evangelio, cum ait: *Estote parati, vigilate* *Matth. 24.* & orate: nescitis enim, quando tempus sit, nimirum, mortis vestræ. Cavete vobis, magnâ cum diligentia vocate orationibus, nè mors improvisa vos abripiat. Et quia quispiam credere posset, hoc monitum, quo Christus Dominus commendat nobis præparationem ad bonam mortem, non esse vniuersale, sed ad apostolos, non omnes & singulos concernens, concludit Saluator discursum suum, dicens: *Quod vobis dico, omnibus dico, vigilate.* Omnibus & singulis còmunè & necessarium est hoc documentum: secularibus, religiosis, viris & fœminis, omnibus personis, cuiuscunque conditionis & status existant & vt paucis plura complectar, omnibus, quicunque efficaciter saluari optant & desiderant, competit: *Omnibus,* ab que vllius personæ distinctione, *dico: vigilate* à mortifero peccati somno excitati: enimuero, quod si in eo adhuc viuentes obdormiueritis, neque mortis etiam appropinquante tempore ab eodem excitabimini. *Vigilate,* diligenti vestri præsertim cordis, nè ab alio, præterquam à Diuino, possideatur amore, custodiæ attendentes. *Vigilate,* hostium vestrorum defensionè & victoriæ incumbentes, quod si enim de iisdem in vita victoriam semper reportaueritis, victores quoque euadetis in morte. *Vigilate,* denique cum bonæ vitæ dispositione, vt in fine eiusdem ad bonam mortem dispositi paratique inueniamini. Hæc erat Christi D. N. concio, quam frequenter repetebat, suisque Discipulis & reliquis omnibus inculcabat. Et quia hæc materia salutis nostræ valdè necessaria est, multumque confert emolumentum, eandem veritatem Saluator nocte variis diuersisque illustrauit parabolis, vt potè Paritafamilias, improbi Serui, Virginum fatuarum, taleatorum nuptiarum filii Regis.

Matth. 25.
24.

Matth. 24. Et in prima parabola nos docet, quod sicut Paterfamilias, si illius horæ, quâ fur veniret, haberet notitiam, vigilaret utique; ac quia horam determinatam ignorat, totâq; vigilando nocte tædio afficitur, dormite incipit, quo tempore accedit fur, aufert & surripit è domo omnia: ad eundem modum Christianus negligens, quia determinatam mortis horam nescit, & molestiam hauri exiguam experitur, ut cunctis vitæ suæ horis Diuorum præceptorum inuigilet obseruantia, somno se committit peccati, & ecce eodem tempore appropinquat mors, quâ mediante Diabolus ei ex improviso surripit totam substantiam, vitam & animam æternis Inferni pœnis exercuciandam. Ergò, ut vnâ horâ benè moriaris, cæteris omnibus horis, in gratiâ Dei constitutus, paratusque sis, necesse est.

loc. cit. In secunda parabola, exemplo mali serui nos admonet, qui, quia videt, quod *moram fecit Dominus* suus venire, nec tamdiu expectare potest, curam domus sibi commissæ deserit, ac totum se tradit Mundi deliciis & voluptatibus: sed ecce, cum Dominus *in die, quâ non sperat, & horâ, quam ignorat*, reuertitur, reperitque eum præceptis suis inobedientem, pro merita ei infligit pœnam. Idem prorsus eueniet homini Christiano, ni sibi prospiciat. Videt, quod *moram facit Dominus*, & mors nonnihil tardat, sensus obsequitur voluptatibus; sed ecce, *die quâ non sperat*, mors accedit, & quia nullus reperit instructum meritis, absque vlla dispositione, in malo statu constitutum, mortis impœnitens; vnde æternis adiudicatur pœnis.

Matth. 25. In tertia parabola ob oculos nostros statuit, quid successerit Virginibus fatuis, quæ quia in aduentu Sponsi minimè paratæ fuerant: siquidem lampades ferebant extinctas, oleo igneque vacuâs, turpiter exclusæ fuerunt à nuptiis. Tales erunt impiorum animæ, præparati ad bonam mortem nullam curam adhibentes. Veniet Christus, Sponsus noster sub finem vitæ: & quia sola sine instructæ, sine oleo bonorum operum, sine igne charitatis, reperientur, non tantum non intrabunt cum Sponso ad nuptias, sed miserè quoque in perpetuos Inferorum carceres detrudentur.

In quar

In quarta parabola hortatur nos ad vtiliter fructuose. *loc. cit.*
 que expendendum talentum, Gratiz per dispositionē ad
 bonam mortem in vita faciendam: nē idem nobis eue-
 niat, quod seruo pigro, qui minus benē impendit talen-
 tum datum sibi à Diuino, sed abscondit illud sub terra,
 quam ob causam seuerē castigatus fuit. Idem contin-
 get peccatori, si talenta à Deo sibi tradita in otio conuer-
 terit, aut, quod peius est, malē exposuerit, nec vllum fe-
 cerit lucrum bonorum operum ad Dei gloriam.

In quinta parabola nos admonet ad habendam nu- *Matth. 22.*
 ptialem vestem charitatis in vita, vt eadem induti com-
 pareamus tempore mortis nostræ: secus idem nobis di-
 cetur, quod negligenti isti ad nuptias inuitato dictum
 fuit: *Quomodo huc intrasti, non habens vestem nuptia-*
lem? Ligatu manibus & pedibus proicite eum in tene-
bras exteriores, ubi erit fletus & stridor dentium. Et hæc
 de parabolis.

Verūm haud sufficit Christo Domino terminare
 concionem suam contra peccatores, qui cupiunt esse
 Dæmones in vita, & Angeli in morte: conuincit insu-
 per eorum fraudem nouo quodam ac terribiliori argu-
 mento, dicens: *Sicut erant in diebus ante diluuium Sc-*
ia erit & aduentus Filii hominis: quod diluuii tempore
 mundanis accidit hominibus, id in morte peccatoribus
 eueniet. Primò, Noë ex iussu & ordinatione Diuinâ
 prædicabat, vt peccatis vitæque impia hæc imponē-
 rent, eò quod Deus ad iracundiam satis superque pro-
 uocatus eos castigare, & diluuii aquis submergere in-
 tenderet; at ipse aures hæc obturantes vocibus Dei
 seruum saluum censurabant, sermones eius flocci pen-
 debant, vitamque continuabant iniquam peccata pec-
 catis addentes. Secundò, ecce venit diluuium ex in-
 sperato, & præter omnem expectationem: *Et non co-*
gnouerunt, donec venit diluuium: Noë prædicanti in-
 stantis diluuii periculum credere noluerunt, donec pro-
 priis illud oculis conspicerent. Tertiò, cum venisset:
Tulit omnes, suffocauit: perdidit & ad vltimum exter-
minium reduxit omnes.

Idem casus nunc continget in Mundo. Conciona-
 tur Christus in Evangelio, concionantur Fradicatores
 B ; ex sug-

ex suggestu, propria concionatur conscientia & intera
lynderehis, hanc veritatem cunctis Mundi creaturis ma-
nifestat, quod *instat dies Domini*, & mors vicina, adue-
tus Domini ad iudicium & particulare, & vniuersale: So-
lis occasus, Lunæ mutatio, obtenebratio Aeris, Aquæ
exiccatio, sterilitas Terræ, arborum plantarumque de-
frondatio: denique totus Mundus hanc veritatem confi-
teretur, cum iam deficiat, senescat, & ad occasum tendat: &
solus homo immutabilem se existimat, non credit Fidei,
non persuadetur rationibus, nec cedit experientia:
mortem videt, & non credit: tangit eam, & non sentit:
vicina est, & remotam iudicat! O quæ fascinatio visum
eius impedit! O quæ dementia cerebrum eius obfuscat,
si non eripuit! O quale iudicium Dei! O qualis pun-
nitio! O qualis pœna! at iusta, at rationabilis, & pro-
pter peccata peomerita.

Et ecce miserum peccatorem repentinum inuadit
diluuium, non aquæ, non ignis, sed tormentorum & pœnarum
æternarum infernalium: conspicit iratum Iudicem præsen-
tem, horribilem audit sententiam, nullam reperit fu-
gam, nullus adest, qui ei ferat suppetias: tandem aduertit,
at eo tempore, quod ipsum nihil profusus iuuat, eo
tempore, quo omnis porta iam oclusa est, quando re-
medio nullus superest locus, quando nihil prodest co-
gnoscere, quod sit Mors, Infernus, Iudicium, Deus.
Noli procedere ulterius: subsiste hoc in puncto, reflecte
te parumper, & considera, quando tempore Noë omnes
illi, quotquot verbis eius fuerint increduli, aquis infesta-
bantur, seque in gremio præsentis mortis constitutos
conspiciebant, absque fuga, absque reparatione, absque
remedio, denique absque omni succursu & auxilio,
quomodo verbis ex imis cordis penetralibus prodeun-
tibus loqui cogebantur: O nos miseros & infelices!
ecce totum verum est, quod Deus per seruum suum Noë
nobis prædixit: ecce pœnam, quam nobis minatus fuit,
ecce prophetiam & præfagium iam adimpletum. *Et nos*
insensati &c. credebamus Prædicatorem Dei fuisse men-
titum, somniasse, delirasse, senem quendam exiisse sen-
su & cerebro destitutum. nec, quod diceret, sciuisse: &
tamen verum est, nostra ea fuit stultitia & vecordia, no-
stra

stra negligentia, nostra culpa. Constituti deinde in mortali vniuersalis diluuii angore & periculo erigebant, oculos, intuentes arcam boni Noë, omninò securam, absque periculo, supernatantem; ad cuius aspectum has aut similes dolentes tremcotesque addebant voces: Serue Dei, miserere nostri, in domum tuam nos recipe, pœniter nos erroris nostri, iussis & præceptis tuis deinceps obtemperabimus. Iam non est tempus ampliùs, respondebat sanctus Senex, præterit tempus gratiæ, effluxit tempus misericordiæ: hoc est tempus iudicii. tempus executionis Diuinæ Iustitiæ. Memento, fratres mei, quoties vobis dixerim: quiescite agere peruersè, à peccatis abstinere, in pœnam & condemnationem vestram, nisi abstinueritis, veniet diluuiù, & vos aures verbis meis obstruxistis, eaque tanquàm fabulas, mendacia, somnia & deliria explosistis; nullus iam datur mutationi locus, tale est decretum Dei, & infallibilis Diuinæ voluntatis dispositio. Hic casus in sceleribus illis successit: cuique certum iudicium est, si modò, adhuc viuus voci Dei non aperias aures, Diuinam inspirationem non acceptes, non vias inquit veri Christiani, disponendo te ad vltimum finem: persuadendo tibi, te esse mortalem, ad mortem natum, mortem præ foribus adesse, & Deum non indulgere tempus ei, qui nullam habuit rationem temporis, neque locum pœnitentiæ, qui illam in vita fugit.

Inponatur hinc huic capiti doctrinà quãdam Christi, pro proposito nostro valdè accommodatã. Docet Evangelista, quod duæ dentur viæ, vna lata, qua ducit ad perditionem: altera arcta, qua ducit ad vitam. Undè æterna Sapientia vult inferre: ex via cognoscitur terminus: quemadmodùm, qui viam ingreditur Romanam, Romanam attinget; ita qui ambulat per viam mortis, conduceretur ad mortem, & qui ambulat per viam vitæ, vitæ attinget terminum. Vos ergò deducite consequentiam: Peccator impœnitens, & qui in vita haud sese disponit ad mortem, per viam latam ambulat: ergò ad terminum mortis, ad finem perditionis deueniet. Hoc idem Christus confirmat exemplo arboris: *Non potest arbor bona malos*

Galat. 4.

malos fructus facere, neq; arbor mala bonos fructus facere.
 Toto vitæ tempore fuisti arbor mala & pessima, viuendo semper in peccato: quomodo sperare poteris, te sub finem vitæ pro iucturum vitæ fructus? Et ex hac Christi doctrinâ infert S. Apostolus Paulus, quod quæ semina: homo in vita, hæc & metat in morte, & colligat conformiter seminauerit. *Deus non irridetur, q. d. Verba Dei non sunt trahenda in iocos & risus, quæ seminaueris homo, hæc & metet.* Quod si igitur tempore vitæ tuæ non nisi peccata & offensas Dei seminasti, quomodo igitur in morte gratiam & reconciliationem cum Deo metes? Huc vsque Oraculum Christi, quo Evangelii veritas remanet demonstrata, & coniuncta Mundi falsitas: quod, videlicet, vita mala haud esse possit dispositio ad bonam mortem; sed malam subinferat mortem, & qui viuit in peccato, vbi sperat mori in Gratia, morturus sit in peccato.

Authoritas sacræ Scripturæ.

Caput III.

Tertio loco pro eiusdem veritatis probatione addita auctoritas Spiritus Sancti in sacra Scriptura expressa: etenim quod proponit Pater, approbat Filius, confirmat Spiritus sanctus.

Amos c. 1.

In Amos Propheta leguntur hæc minæ Dei: *Super tribus sceleribus Damasci, & super quartum non conuertam eum, q. d. propter tria peccata Damasci adhuc eis miserabor, eaque remittam; ast si peccatis istis peccata adhuc adiecerint, non remittam, neque veniam dabo.* Horum peccatorum, iuxta Ruperti expositionem, primum est consensus, secundum opus, tertium consuetudo, quartum & vltimum, de quo loquitur Deus: *non conuertam eum*, est peccatum obstinationis; & est eorum: qui in vita nolunt agere pœnitentiam; sed tempore instantis mortis pœnitere cupiunt. Hoc, inquit Deus sumpta veritas, transire non potest, non sunt termini si-

Rupert. in
 hunc locum.